

Pavel Kutina: Dědictví

Dědictví je pojem, který může nabývat mnoha významů a emočních rovin. Od vzpomínek na někoho blízkého při pohledu na věci, které nám zde zanechal, přes suché oznámení advokátní kanceláře o nabytí majetku, nashromážděného neznámým příbuzným kdesi v zámoří, po zdědění projektu či problémů po odcházejícím kolegovi v zaměstnání.

Dědictví v jednom z jeho významů ovšem znamená i nutnost přijmout zodpovědnost za věci, které nám zanechal někdo jiný, a o které jsme původně vlastně vůbec nestáli.

Kdo by v dobách předrevolučních tvrdil, že vojenskou základnu nelze zdědit, mýlil by se. Dlouho očekávaný odsun „spřátelených“ vojsk nás sice fakticky osvobodil a dodal pocit sebejistoty a zadostiučinění, ale současně se vynořil i onen výše zmíněný nezáviděníhodný význam slova „dědictví“.

Když mne před dvěma lety kamarád oslovil s tím, že jede do Milovic a jestli se k němu nechci přidat, neodolal jsem - každý z nás někdy objevuje svou malou Ameriku a dělá to, přestože ví, že totéž dělají desítky a stovky dalších. Zvědavost a „objevitelský pud“ u mne tak zvítězily na celé čáře před pohodlností.

Kolem minulosti vojsk skupiny Střed existuje mnoho dohadů a nejistot, které se i erudovaným vojenským historikům daří odkrývat jen s velkými problémy. To, co jsme uviděli na místě na vlastní oči, mi vzalo dech. Navzdory tomu, co jsem o Milovicích četl, viděl či slyšel, jsem nebyl připraven.

Ohromný prostor.

Ruiny staveb, jejichž původní určení se dá jen těžko vystopovat či odvodit.

Stopy lidí, kdysi žijících v tomto prostoru. A stopy jiných lidí, tento prostor devastujících v nekonečné dokonalosti.

Beton, který měl „na věčné časy“ tvořit „mírovou hráz“ a skrývat její jaderné zbraně, se nyní drolí a vykazuje kvality potěmkinových vesnic.

Stavby nabílené vápnem, kde původní barva prohrává boj s černou vrstvou sazí z vypálené nafty a ohořelých kabelů po „těžení“ mědi.

Verneovo Ocelové město, mrtvé, zničené, ale přesto stále hrozivé a obludné.

Tím vším prorůstající příroda – jako by chtěla dát najevo, že jsme jí vlastně všichni úplně ukradení.

To vše je jen malý zlomek toho, co nás tam ve skutečnosti čekalo. Snaha o objevení mé vlastní Ameriky se změnila v touhu zjistit, jak to bylo doopravdy.

Z postupného „objevování“ vznikla tato výstava.

Je připomenutím věcí, se kterými jsme museli žít a na které bychom dnes nejraději zapomněli, připomínka lidí, chápajících člověka jen jako statistický údaj a připomínka doby, kdy se rozdíl mezi bytím a nebytím dal počítat v minutách.

O autorovi:

Narodil jsem se konce roku 1969 a fotografii jsem se věnoval od školních let. Vážněji a systematictěji se fotografií zabývám až od roku 2001, od ledna 2008 jsem členem fotokupiny X-Pozice (<http://www.x-pozice.cz>).

Okruh mých zájmů se postupně zužoval od fotografie „všeho kolem“, přes streetphoto, pokusy o krajinářskou i portrétní fotografii, až jsem se postupně propracoval k tomu, co mi je nejbližší – k fotografiím industriální architektury (nejraději ve stádiu brownfieldů a ruin) a technických detailů.

Lidé, zvířata či příroda zpravidla působí na mých fotografiích spíše rušivým dojmem a pokud už se nějakou náhodou ve výsledné fotografii objevují, potom jen jako dekorace...

kontakty:

www: <http://foto.prelude.cz>

e-mail: bitovod@prelude.cz